

ærede Medlem nu synes snarere at foretrække det Andet, da viser det jo imidlertid, at hin Frygt maasse har beroet paa en noget overdreven Forsigtighed fra Folkethingets Side, i alt Fald for det ærede Medlems Bedkommende.

Fischer: Det er ganske vist meget smukt af Folkethinget, at det ved denne Lejlighed har tænkt paa Landsthinget, og jeg er overbevist om, at Landsthinget meget vil paaskjønne det; men jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at netop ved den viste Forekommenhed reises den gamle Strid paany, og det var ganske vist meget ønskeligt, om man kunde undgaa den.

Justitsministeren: Jeg var rigtignok ikke Medlem af Rigsdagen paa den Tid, da de Forhandlinger foregik, hvortil det ærede 8de kongevalgte Medlem (Fischer) sigtede, og jeg har altsaa ikke nogen umiddelbar Erindring om de Omkæbninger, som fremkom ved disse Forhandlinger. Men een Ting forekommer mig dog at være ganske klar, og det er, at der maa være en Form, hvorunder man endnu i den samme Rigsdagssamling, hvori Finantsloven er gjort færdig, kan vedtage en Udgift, som gaar ud over Finantsloven. Der staar jo intet Sted skrevet, at der kun skal være een Tillægsbevillingslov; der maa helt vel kunne være flere saadanne. Og, naar nu det Tidspunkt er udløbet, hvori man kan indregistrere Lov, der medføre Udgifter, i den her omhandlede Paragraf, § 27 — jeg tager her Sagen ganske i Almindelighed og ser bort fra det foreliggende Tilfælde —, naar altsaa Finantsloven endog er stadfæstet, og der derefter bliver Spørgsmaal om en Udgift, som skal falde i det Aar, for hvilket Finantsloven gælder, og paa hvilken man ønsker en udtrykkelig Sanktion, saa kan det dog ikke være Meningen af nogen Overenskomst, at det skulde være umuligt at opnaa en saadan; da der nu, som sagt, intet Sted staar skrevet, at der kun skal være een Tillægsbevillingslov, men der gjerne kan være to, tre, ja flere saadanne, saa maa der altsaa ogsaa, efter at Finantsloven er stadfæstet, kunne vedtages en Tillægsbevillingslov,

der hjemler en Udgift, som skal falde i det Aar, for hvilket Finantsloven gælder. Dette forekommer mig at være aldeles klart. Det skulde gjøre mig ondt, om det foreliggende enkelte Tilfælde kunde volde nogen Oprøpelse af den gamle Tvist. Men, naar jeg tager Sagen ganske i Almindelighed, saa tror jeg, at det maa erkjendes, at ingen Repræsentation og ingen Regjering kan binde sig paa den Maade, at noget Saadant, som det af mig Nævnte, ikke skulde kunne ske aldeles formelt rigtig. Dette vil jeg bede det ærede 8de kongevalgte Medlem tage under nærmere Overveielse.

Andræ: Der gives vistnok flere Maader, hvorpaa den omtalte meget vanskelige Gaade kan løses; og ganske sikkert viser selve Forfatningsloven Veien dertil paa en bestemt Maade, idet der jo udtrykkelig i den siges, at det ikke blot er Finantsloven, men ogsaa Tillægsbevillingslove, der hjemle Udgifter. Der er ganske vist altsaa ikke det Mindste til Hindrer for at komme med en Tillægsbevillingslov, men Spørgsmaalet er blot det, om man skal være saa overordentlig angst for foreløbig at afholde en Udgift, der støtter sig paa en særlig given Lov, at man af Frygt for, at der ellers senere skal blive gjort Ansvar gældende, og at Beløbet da skal blive negtet, strax bør komme med en Tillægsbevilling. En saadan Frygtfømhed tror jeg virkelig vilde være vel vidt dreven, og den Maade, hvorpaa vi i det Hele taget behandle Tillægsbevillingslovene, giver virkelig ikke Anledning til at se med saa stor en Frygt paa en saadan fremtidig Bevilling. Jeg antager altsaa, at man, hvis der, efterat Finantsloven er færdig, kommer en Lov, som medfører visse Udgifter, saa ganske trygt kan afholde disse og senere opføre dem paa en Tillægsbevillingslov. Men der kan ganske vist gjerne være flere saadanne, som knytte sig til den samme Finantslov, og, hvis man skulde være overordentlig angst for at paatage sig Ansvaret, saa kan man jo altsaa ogsaa komme med en Tillægsbevillingslov for næste Finantsaar i selve denne Rigsdagssamling.

Justitsministeren: Det var netop det, som jeg fremhævede. Jeg indlød mig ikke paa